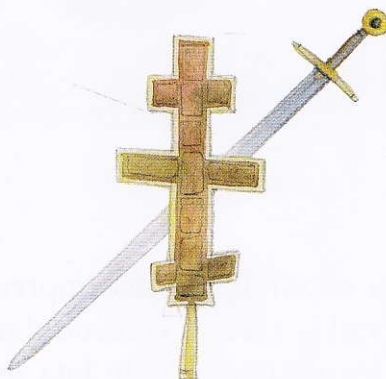
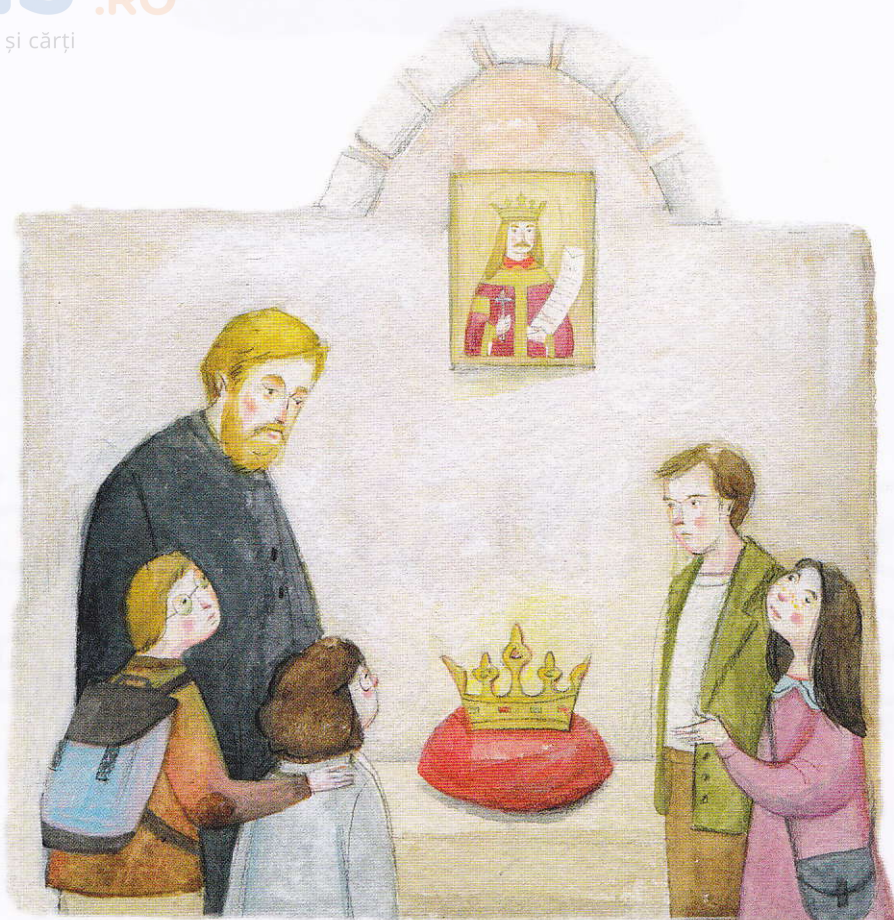

Sfântul Voievod Ștefan cel Mare

Colecția *Viețile sfinților povestite copiilor* se tipărește
cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Pimen,
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

EDITURA MITROPOLIT IACOV PUTNEANUL
MĂNĂSTIREA PUTNA, 2019

Iată că Părintele Ioan și copiii au ajuns, în sfârșit, și în locul la care s-au gândit tot drumul: Mănăstirea Putna, unde se află mormântul Sfântului Voievod Ștefan cel Mare.

Pe drum, copiii au pus sute de întrebări și la fiecare Părintele Ioan a trebuit să răspundă ca și cum era prima întrebare și era pusă pentru prima dată. Însă dragostea copiilor pentru Sfântul Ștefan îi dădea puteri. Ba chiar de-abia aștepta și el să ajungă la mănăstire.

Acolo avea să le povestească despre marele sfânt alături de mormântul lui, privind obiectele pe care el le ținuse în mână și le dăruise mănăstirii. Avea să

calce împreună cu copiii pe locurile unde Voievodul pășise de atâtea ori.

În fața șirului de întrebări și a dorinței de a le povesti iar și iar despre viața Sfântului Ștefan cel Mare, o întrebare a început să-l frământa: de ce copiii sunt atrași atât de puternic de un sfânt care a avut o viață plină de evenimente greu de descifrat – chiar și de istorici?

Mereu se întrebasese: de ce Dimitrie Cantemir l-a numit „domn mai presus de orice laudă”? Sau de ce Nicolae Iorga, cel mai mare istoric român, a spus că este „icoana cea mai curată a sufletului românesc”? Ce îi atrage deopotrivă pe cei mici și pe cei mari la Sfântul Ștefan?

Părintele cel iubit al Moldovei

Când într-o noapte întune-coasă un grup de oameni ră-tăcește drumul și oameni răi îi atacă, nădejdea tuturor este ca Dumnezeu să le trimită pe cineva care să îi salveze.

O astfel de lumină salvatoare și un scut de apărare a fost Sfântul Ștefan pentru Moldova și pentru toată creștinătatea.

Sfântul Ștefan a călăuzit poporul cu multă atenție și dragoste, ca pe o moștenire sfântă de la strămoși și ca un dar de preț pe care Dumnezeu i l-a încredințat. El a știut că va da socoteală în fața strămoșilor și a lui Dumnezeu de cum s-a purtat cu poporul. Dar nu numai față de supușii săi s-a simțit dator, ci a fost gata să își dea viața pentru toată creștinătatea, căci Îl iubea mult pe Hristos.

Lumina vieții sale nu s-a stins după ce Sfântul Ștefan s-a mutat la ceruri, ci din Împărăția lui Dumnezeu ocre-tește în continuare neamul său și pe toți creștinii.

Ștefan voievod, fiul lui Bogdan voievod

Inainte de domnia Sfântului Ștefan, creștinii din Moldova au trecut prin mari încercări. Bunicul Sfântului Ștefan a fost domn al Moldovei și s-a numit Alexandru. El a fost un conducător foarte bun la suflet, care a făcut atât de mult bine poporului, încât oamenii i-au spus Alexandru cel Bun.

După moartea Voievodului Alexandru cel Bun, unii dintre fiii, nepoții și rudele lui nu au mai avut frică de Dumnezeu și dragoste de popor. Ei nu s-au arătat vrednici de strămoșul lor și nu au condus poporul după voia lui Dumnezeu, ci s-au luptat între ei pentru putere. Acești urmași nevrednici s-au omorât unii pe

alții, au învrăjbit poporul și au trădat țara pentru pofta lor de a stăpâni.

Atât de mare era dezbinarea în țară, încât, la un moment dat, au fost doi domni pe tronul Moldovei, fiecare reprezentând interesele unor străini.

Dar oamenii se rugau, preoții se rugau, călugării se rugau ca Dumnezeu să le trimită un conducător. După 25 de ani de luptă între frați, Dumnezeu a dat coroana unui om ales, Sfântul Ștefan. El a șters lacrimile din ochii poporului oropsit în cei 25 de ani de lupte între frați și a adus din nou în sufletele oamenilor nădejdea că Dumnezeu nu uită de poporul Său.

Sfântul Ștefan s-a născut puțin înainte de anul 1440, părinții lui fiind Voievodul Bogdan al II-lea al Moldovei, fiul lui Alexandru cel Bun, și Doamna Maria Oltea.

Încercările grele pe care Dumnezeu le-a îngăduit în viața sa au început din copilărie. După ce a condus țara un an și câteva luni, tatăl său a fost omorât la o nuntă de către Petru Aron, pentru a-i lua domnia.

Atunci mama Sfântului Ștefan a fugit cu el din Moldova, de teamă ca Petru Aron să nu îlucidă și pe copil. Au mers întâi în Țara Românească, iar apoi la Hunedoara, la castelul guvernatorului Transilvaniei, Iancu de Hunedoara.